

רות וינשטין פאפאריש /

אני

אוצרת : דניאלה טלמור

ה-"אני" של רות וינשטין פאפאריש מורכב מרבדים, זהויות וגם מזיכרונות. האמנית מעידה על עצמה כי ברבות השנים היא נעשתה נוסטלגית, כשהיא מעלה ממעמקי זיכרונותיה את חוויות העבר. משחקי הילדות, חוויות הנעורים מתנועת הצופים, המדורות וחגיגות ל"ג בעומר בשכונה חוויות אלה באים כולם לידי ביטוי ביצירתה, לצד אלמנטים מהבית, מהנוף האישי והציבורי בקיבוץ, נוף הסביבה הסוציאליסטית בה גדלה. מקבץ הציורים המרתק המתחבר לכדי ספרייה גדולת מימדים, מקורו בזיכרונות הילדות מן הספרייה הגדולה שכיסתה את כל הקירות בחדר העבודה של אביה, יהויקים פאפאריש, הסופר והגאוגרף הנודע אשר על כתביו התחנכו דורות של תלמידי ישראל. יהויקים פאפאריש פרסם ספרים ומאמרים, ערך מפות ואטלסים, והיה איש חינוך ממקימי בית ספר תיכון חדש בתל אביב.

וינשטין פאפאריש מבטאת את רבדי ה-"אני" בציורים מרהיבים, אשר למרות האקספרסיביות הרבה שלהם מתאפיינים גם באינטימיות רבה. השפה האישית שפיתחה האמנית בציורי האקריליק ובקולאז'ים היא שפה קולוריסטית בעלת תו מזהה ונוכחות מרשימה. השחור, שלדבריה השתלט לאחרונה על עבודותיה בא לידי ביטוי בסדרת השחורים מתקופת הציורים בשחור לבן. הצבע השחור ככלל מהווה מרכיב דומיננטי בעבודותיה של האמנית והיא מרבה להשתמש בו בערבוב עם צבעים אחרים.

וינשטין פאפאריש מרבה לשלב ביצירותיה את המילה הכתובה. כך, בציור העוסק בפליטות מתנוססת הכתובת "מאין", כמו שואלת לאן יפנו מבקשי מקלט והיכן אנו בתוך העולם הזה בציור אחר, בכתב אדום על רקע שחור מופיעים שמות משפחתה בכתב ראי: רייזל- שם אמה מנעוריה, פאפאריש - שם אביה, וינשטין - שם משפחתה

מבעלה וינשטין ועוד. שוליו של ציור אחר באפור מעוטרים על ידי שורות של מילים בשחור ולבן, כשמות הספרים שכתב אביה. בשוליים העליוניים מתנוססת הכתובת "פאפריש ארצות הברית ברית המועצות", לאורך הדופן השמאלית "ארץ ישראל גאוגרפיה הגלובוס", ולמטה "אטלס ארץ ישראל מסביב לעולם". במרכז הציור, מצויירים בני משפחה מתוך צילום מכוון של המשפחה מ-"הצלמניה" המיתולוגית בתל אביב בקו מתאר רישומי, הסגנון האופייני לדימויים האנושיים בציוריה של האמנית.

בסטודיו של וינשטיין פאפריש קורמים רעיונותיה עור וגידים, צבע, השראה ואווירה. כאשר הם קמים לתחיה, חודרים לתוכם רכיבים מתוך חייה של האמנית, לצד צורות ואסוציאציות שמקורן במלאכת הציור. כך עולים על הבד מראות מרהיבים בווריאציות שונות ובגוונים מונוכרומטיים. המציאות החדשה המתהווה ביצירות אלה קוראת דרור לצורות השונות, בעוד היוצרת שלהם שומרת על כתב יד אופייני המייחד את יצירתה, המשמש לה ככלי ביטוי עצמי בלתי אמצעי.

שפתה החופשית של רות וינשטיין פאפריש יוצרת קומפוזיציות מרהיבות הנפרשות על מנעד רחב של זיכרונות, רגשות וחוויות תת-הכרתיות. האמנית נוטלת על עצמה את החובה לאתר רגשות אלה ולתת להם ביטוי ביצירתה. כשמצבור החוויות פורץ אל הבד נדמה שהכול מתרחש עליו בו זמנית, וההפרדה בין עבר, הווה ועתיד מאבדת כל משמעות. ההווה, שהיה אמור לשלוט ברגע, נכנע לעתים בפני כוחות העבר העצומים, ואילו העתיד מופיע בחלל הציור, כעולם לא ידוע הנושא תקווה.